

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa „S.” S.A. z siedzibą w K.
przeciwko Agencji Mienia Wojskowego i Skarbowi Państwa - Ministrowi Obrony
Narodowej
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 lipca 2018 r.,
zażalenia strony pozwanej Skarbu Państwa - Ministra Obrony Narodowej
na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**oddala zażalenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym
postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2017 roku Sąd Apelacyjny w (...) uchylił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 grudnia 2016 r. w części będącej wyrokiem wstępnym w stosunku do pozwanej Agencji Mienia Wojskowego oraz w pozostałym zakresie wobec Skarbu Państwa Ministra Obrony Narodowej i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W zażaleniu pozwany Skarb Państwa Minister Obrony Narodowej, zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. przez mylne uznanie, że Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy wobec tego pozwanego, wniósł o uchylenie punktu II zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając unormowany art. 394¹ § 1¹ k.p.c. środek odwoławczy Sąd Najwyższy bada, czy istniały wskazane przez Sąd drugiej instancji, unormowane w art. 386 § 4 k.p.c., przyczyny uzasadniające wydanie orzeczenia kasatoryjnego. Oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy, dokonuje się przy tym na podstawie analizy żądań pozwu (wniosku) i norm prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania lub błędów w związku z subsumcją ustalonych faktów pod normę materialnoprawną. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi w szczególności wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony przeciwnej, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2015 r., V CSK 122/15, niepubl., z dnia 17 stycznia 2013 r., III CSK 74/12, niepubl., oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2015 r., I CZ 68/15, niepubl.).

W zaskarżonym wyroku Sąd Apelacyjny przyjął, że przytoczone przez powoda fakty dawały podstawę do przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy – zgodnie z zasadą *da mihi factum dabo tibi ius* - oceny postępowania pozwanego Skarbu Państwa Ministra Obrony Narodowej pod kątem zastosowania art. 72 § 2 k.c., czego Sąd Okręgowy nie uczynił i co uzasadniało przyjęcie, że w konsekwencji Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty roszczenia powoda. W ramach postępowania wywołanego zażaleniem, unormowanym w art. 394¹ § 1¹ k.p.c., Sąd Najwyższy nie bada trafności koncepcji i poglądów prawnych Sądu drugiej instancji, które zadecydowały o wydaniu orzeczenia kasatoryjnego (czyli np. czy określone roszczenie jest faktycznie nieprzedawnione, jeśli z powodu przyjęcia przedawnienia

Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy lub, jak w tej sprawie, czy zasadny jest pogląd Sądu drugiej instancji o możliwości zastosowania art. 72 § 2 k.c. do faktów przedstawionych i wykazanych przez powoda, ponieważ są to kwestie merytoryczne). W tym stanie rzeczy zarzuty zażalenia nie zasługują na uwzględnienie, co prowadziło do jego oddalenia (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).

aj